

TAKVİMDE “BALYOZ” GÜNDEMDE “BAŞBUĞ”

Muzaffer İlhan Erdost
TİHAK / Türkiye İnsan Hakları Kurumu Başkanı

Takvimde: Balyoz

Cumhuriyet'te dizi olarak yayınlanan “*Balyoz*”a Füze, Füzeyle “*Kalkan*” Türkiye başlıklı yazıma şöyle başlamışım: “Terör’ün (özellikle PKK’nın) ‘birinci tehlike’ sayılmaktan çıkarıldığı, “irtica”nın birinci tehlike olarak belirlendiği 28 Şubat (1997) kararlarının yıldönümüne beş kala, 22 Şubatta, 28 Şubata değin uzanan bir “darbe” *tertibine*, “Balyoz” masalına kilitlendi Türkiye”. (*Cumhuriyet*, 4-9 Mayıs 2010)

Radikal, “dördü muvazzaf 17 general ve amiralin gözaltına alındığı haberini”, “Bu da savcının balyozu” başlığı altında vermişti (23 Şubat 2010). *Radikal*’in bir davul zurnası eksikti. Zil çalıp oynamadığı kalmıştı.

“Dış basın”dan derlenen değerlendirmeler ise, “*orduya en güçlü meydan okuma*” başlığı altında yayınlanmış; Avrupa Birliği elçilik diplomatlarının “Balyoz” darbesi ile ilgili görüşleri, “*Ne olup bittiğini kimse bilmiyor*” başlığı altında toplanmıştı.

Avrupa Birliği elçileri “ne olup bittiğini bilmiyorlardı” ama, “bilen biri” ya da “bir bilen” de vardı. Bu, ABD Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Philip Crowley’di. “Balyoz organizasyonu”nu, “Türkiye’deki siyaset ve toplumun evrimiyle” açıklamıştı.

Crowley, “Balyoz operasyonu” nedeniyle, “Türkiye’nin NATO’da oynadığı *merkezi role ilişkin* bir endişeleri olup olmadığını” soran gazeteciye, “spesifik bir endişeleri olmadığını” söylemiş, pekiştirmek için de, “ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton’ın geçen hafta (yani Balyoz operasyonundan bir hafta önce), *Katar’da, Başbakan Recep Tayyip Erdoğan ile çok detaylı ve ayrıntılı bir görüşme yaptığını*” açıklamıştı. Bir başka deyişle, Katar’da yapılan ayrıntılı ve detaylı görüşmenin odağında “Balyoz” vardı; Türkiye’de siyasetin ve toplumun evrimiyle ilgili programın bir parçasıydı Balyoz.

Newsweek’in “Balyoz” darbesini değerlendiren yazısı, *Cumhuriyet*’te, “Ordu yenildi, ABD islamcılarını selamlamalı” başlığı altında verilmişti. “Balyoz operasyonunu”, “AKP’nin *en büyük rakibi* olarak” nitelediği “ordu karşısında bir *zaferi* olarak” değerlendirmiş, ve “ordunun, kağıttan kaplan olduğunu ortaya koyduğunu kanıtladığını” yazmıştı.

“AKP’nin en büyük *rakibi* ordu!”

“AKP’nin ordu karşısında *zaferi*!”

Bu tümceler, “Balyoz”un (Balyoz’dan öncekilerle ve sonrakilerle) “ulusal” değerlere düşmanlaşmış, bu değerleri koruyan kimlikleri ve kurumları çökertmeye programlanmış bir siyasal erk ile karşı karşıya bulunduğumuzun masum söylemleriydi.

Newsweek, “Soğuk savaş koşullarının bulunmadığı bu süreçte, ordunun gücünün azaltılması ile bağlantılı olarak demokrasinin güçleneceğini ve bunu Washington’ın yeğlemesinin daha mantıklı olacağı” belirtilmekte ve “demokrasinin güçlenmesi”yle: (1) laiklik daha demokratik bir biçimde tanımlanacak, (2) Kürt azınlığın özerklik talepleri gibi konular daha açık bir biçimde ele alınacaktı. Bu taleplere, yazar, ulusal ordunun engel oluşturduğunu ileri sürüyordu. NATO üniforması içinde, ABD’nin, Türkiye’nin “ulusal kimliğine” kefen biçmesi, “demokratikleşme” olarak tanımlanmıştı.

Newsweek, “Balyoz operasyonunu”, AKP’nin ordu karşısında bir “zafer”i olarak ve ordu’yu AKP’nin de “büyük rakibi olarak” nitelerken, ordunun “kağıttan bir kaplan olduğunu ortaya koyduğunu” yazarken, ABD’nin amacını da ikinci elden açıklamış bulunuyordu.

İkinci hamle daha “keyif verici”ydi. “AKP’nin ordu karşısındaki zaferi”ni, *Newsweek* “AB’nin (Avrupa Birliği’nin) *ciddi bir kaybı*” olarak nitelemiş, -lütfe dikkat edilsin-, “ABD’nin bu av’ı kaçırmaması” öğütlenmişti.

The Times’in yorumu ise farklıydı:

“Potansiyel AB üyesi ve Batının Ortadoğudaki stratejik müttefiki Türkiye’nin bugün bir felaketin eşiğinde olduğı; Tayyip Erdoğan’ın ılımlı islamcı hükümetiyle ordu arasındaki mevcut gerilimin bir darbeyi tetiklemesi ya da siyasi ve dini şiddeti teşvik etmesi durumunda, kaybın, hesaplanamaz büyüklükte olacağı” dile getirilmişti. (*Radikal*, 2 Mart 2010.)

Çoğu emekli 17 general ve amiralin, eşkıya avına çıkmış gibi bir gecede derdest edilmesi ve tutuklanmasını, “Türkiye’deki siyaset ve toplumun evrimiyle” açıklayan Corwey ise “Bu konuların yeni olmadığını” söylüyordu.

Yeni değildi kuşkusuz.

Gazetecilerin, “*Neden bugün, neden yedi yıl beklediniz?*” sorusuna Başbakan Erdoğan, “*Türkiye bu demokratik olgunluğa bugün ulaşmıştır. Buraya kolay gelmedik. Şartlar bugün olgunlaştı!*” yanıtını vermişti. (*Cumhuriyet*, 3 Şubat 2010)

Laiklik karşıtı eylemlerin odağı olduğı Anayasa Mahkemesi kararıyla tescilli AKP ve onun lideri, laikliğin güvencesi olan orduyu, AKP’ye ve Erdoğan’a karşı darbe planlamakla suçlamış, onları “darbe” tasarlamakla karalamak ve zindana tıkmak için yedi yıl hazırlık yapılmıştı. Doğruydu, bu, kolay olmamıştı!

Daha özlü bir anlatımla, “demokratik olgunlaşma”, şeriatçıların laikleri, tarikatçıların ulusalcıları (ya da tersi) “darbeci” olarak içeri atmak anlamına geliyordu.

Ülkeyi baştan aşağı cezaevine dönüştürmüş olan Erdoğan’ın “demokratik olgunlaşma”sı, her yönden negatif anlamlarıyla sırtıyordu.

Ergenekon: Ahtapot

Ergenekon “ahtapotu” bir koluyla *Cumhuriyet*’i sarmaya başladığı zaman, ilkin, İlhan Selçuk’u gece yatağında “yakalayacak”, Türkiye kadar büyük “Pencere”sine “terörist” perdesi çekilecekti. Terörle Mücadele Yasasındaki (12 Nisan 1991) “terör”ün tanımıyla ve söylemiyle, “baskı, cebir ve şiddet uygulayarak, korkutarak, yıldırarak, sindirerek, tehdit ederek, Anayasada yazılı Cumhuriyetin niteliklerini, siyasi, hukuki, sosyal, laik, ekonomik düzenini, devletin ülkesi ve milleti ile bölünmez bütünlüğü”nü bozmaya kalkıştığı savıyla, “Anayasada yazılı Cumhuriyetin niteliklerini, siyasi, hukuki, sosyal, laik, ekonomik düzenini, devletin ülkesi ve milleti ile bölünmez bütünlüğünü bozmaya kalkışanlar” tarafından baskı, cebir ve şiddet uygulayarak, bir terörist olarak gece yatağından alınarak götürülmüştü. Geldiklerinde, İlhan Selçuk yalnızdı. Götürülürken, duvara olsun, nereye götürdükleri yazılmamıştı. Balbay, Çankaya’da Gül’ü arayacak, Selçuk’un evinden alındığını, nereye götürüldüğünü, nerede olduğunu öğrenemediklerini ileticekti. Mısır’da sağır sultan duymuştu. Ama, Çankaya’nın haberi yoktu. Belli ki Erdoğan, gizli işlerini Gül’den de saklıyordu!

Ergenekon ahtapotunun ikinci kolu uzanıp almıştı Balbayı yatağından. Niçin baskın baskısıyla almıştı! Niçin şiddet üfleyerek? Niçin “korku” salgısı salarak? Niçin “kamera” eşliğinde? Niçin planlı ve niçin intikamcı tavırla? Niçin “çok adamla”? Niçin sürütülerek? Niçin bu fotoğraflar sabah akşam devlet televizyonlarının ekranlarında? Bu, “terör” değil miydi? Devlet terörü değil miydi bu? Bu işkence değil miydi? Yazarın yazar olarak, insanın insan olarak, yurttaşın yurttaş olarak onurunu çiğnemek ve çiğnetmek değil miydi bu!”

“Balyoz” cephesinde de, her adım “Türk yasalarına uygun bir biçimde atılmış” ve “şeffaf olmuştu”. Balyoz Güvenlik Harekat Planı soruşturması kapsamında tutuklu olan eski Birinci Ordu Komutanı Çetin Doğan, “*Seminere* ait ses kayıtlarında, “Balyoz”, “Suga”, “Oraj”, “Sakal”, “Çarşaf” kod adlı, kendi uçağını düşürmek ve camisini bombalamak gibi inanılmaz hazırlıklar içeren bir darbe planının hiçbir suretle görüşülmediğinin anlaşılacağını”

vurgulamıştı. “Yakalama, gözaltı ve tutuklama sürecinde onur kırıcı, hazmedilmesi zor ‘adli prosedürlerin’, ruhuna ve bedenine yaptığı tahribatın hesabını kimlerden sorması gerektiğinin bilincinde olduğunu” söyleyen Çetin Doğan, “Hükümlü gibi ceza çekiyorsunuz!” diyordu. “Hergün üzeriniz aranıyor. Ayakkabınız çıkartılıyor. İntikam ve rövanş peşinde olanların bu durumdan memnuniyetlerini tahmin etmek zor değil. Hedef ben miyim, yoksa henüz tam teslim alamadıkları bir kurumu daha fazla baskı altına almak mı?” (*Cumhuriyet*, 19 Mart 2010) sorusunda örtük kalan, gizli duran, Türk yasaları mı, şeffaflık mı, yoksa Silahlı Kuvvetlerin “ulusal kanadı” üzerinde oynanan, adına “adalet” denen bir “kumpas” oyunu muydu?

ABD Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Crowley’in, “her adım Türk yasalarına uygun bir biçimde atılmalı ve şeffaf olmalı” söyleminde somutlaşan “Türk yasaları”nın ve “şeffaflığın”, tam da Ergenekon, Poyrazköy, Hasdal, Kafes, Balyoz davaları ve bu davalara “kanıt” oluşturan “delil”lerin, 70 milyon için alınan “dinleme” kararlarından, yakıştırma, *benzeştirme ve benzeri yöntemlerle üretilmesine olanak sağlayan*, salt bu amaçlarla çıkarılmış yasalar olduğu, ilgilenenlerin bildikleri değişikliklerdi.

Ülkenin saygın rektörlüklerini yaban keçisi yakalar gibi, onurlu komutanların evlerinin kapısını sıradan polisler kıldırarak, onursal başsavcısının “terör suçlusu” olarak alınacağını televizyon haberlerinden yayarak ve evini arattırarak, özel yetkili savcılara, özel yetkili mahkemelere koşturarak, özel cezaevlerinin özel bölümlerinde, özel “konuk” olarak ağırlanıyorlardı!

“Bunlar “Türk yasalarına uygun” olarak ve tam bir şeffaflıkla yapılıyordu. Yedi yıl önce “darbeye teşebbüs” edildiği tanımına uyarlı olarak yeniden yapılmış yasalara uygun olarak. “Kozmik oda”yı arayamazlar diyor Genelkurmay, ama aranıyor. Bir daha, olmadı bir daha aranıyor. Yasaya uygun diyor Genelkurmay. Gündüz gereksinim duyuluyor, gece yasası çıkarılıyor, sabah olmadan kapı tekmeleniyor. Ev basılıyor. Kapıda: Kamera. Renkli camda canlı yayın.

*Gündemde: **Başbuğ***

Cumhuriyet’te bir başlık: “Odierno Ankara’da, Mahmur masada”. (3 Şubat 2010.)

Odierno, ABD’nin Irak’ta konuşlanmış olan askeri güçlerin komutanı. Türkiye tarafından kargışlı. Erdoğan hariç.

Mahmur: PKK kampı, ABD’nin desteğinde ve güdümünde kurulan Kandil’in kampı.

Niçin Ankara’da Amerikalı Komutan? İçişleri Bakanı Beşir Atalay’ın daveti üzerine Ankara’da. Türk yetkililerle, özellikle “Türkiye ve Türk Genelkurmay Başkanı Orgeneral İlker Başbuğ ile görüşmeye” gelmiş.

ABD Ankara Büyükelçiliğinden yapılan açıklamaya göre, Amerikalı Komutan, “Terörizme mücadelede, birlikte çalışma taahhüdümüzün devam ettiğini” belirtmiş ve Kongra Gel’in (KGK / PKK) Türk şehirlerine ve Türk halkına karşı gerçekleştirdiği terörist eylemleri şiddetle kınamıştı.

Kimdi Odierno diye sorulursa, yanıtı hazır: Çuvalcı General. Süleymaniye’de Türk Özel Timinin bulunduğu karargahı, peşmergelerle basmış, 11 subay ve assubayın başlarına çuval geçirmiş, halka teşhir etmişti. 60 saat tutuklu kalan ve zamanın Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök’ün Amerikan Genelkurmayıyla görüşmesinden sonra serbest bırakılan Türk subaylarının suçu ise, duyuma göre, ABD’nin işgali altındaki Irak’ta, Yeşil Hattın batısına geçtikleri ve PKK’lıları izledikleri için tutuklanmıştı Türk özel timi. Bu, bir ulusun onurunu rencide eden olay, özellikle askerler içinde öfkeyle ifade edilmiş, ama Türkiye Cumhuriyeti Başbakanının, halkın deyişiyle, “gıkı” bile çıkmamıştı.

Şimdi, Odierno “Terörle mücadelede geniş kapsamlı çözümler üzerinde konuşmayı umut ettiği” için Ankara’daydı, ve çözümün ilk maddesi de Türkiye’nin kaldırılmasını istediği Mahmur Kampıydı.

Cumhuriyet’in Odierno ile ilgili haberinde, hafta sonu, Ankara’nın, ABD Savunma Bakanı Robert Gates’i konuk edeceği yazılmıştı. Gates’in gündeminde Irak ve Afganistan vardı.

Gates, Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ ile görüşmüştü. Gazeteciler “çuval” olayını sormuşlardı. “Ben o tarihte Savunma Bakanı değildim” diyen Gates, “Odierno’nun unvanı ortada, ona Başkan’ın (Obama’nın) güveni tam, benim de..” diye yanıtlamıştı. Gates’in Başbuğ ile görüşmesinin verildiği gazete haberinde ise Odierno görünmüyordu. (Bunu not ediyoruz!)

ABD Savunma Bakanı Gates’in bilgi verdiği konulardan biri de, NATO kapsamındaki füze kalkanı sistemiyle ilgili radarların Türkiye’ye yerleştirilmesi idi. Gates, bu konuda sorulan soruyu, “Balistik füzelerin yaygınlaştırılması nedeniyle gündeme gelen füze savunma sistemi konusunda, *Türkiye’nin NATO kapsamında neler yapabileceğini* konuştuk. İki radarın Türkiye’ye yerleştirilmesi konusunu ele aldık!” sözleriyle yanıtlamıştı.

“İki radarın Türkiye’ye yerleştirilmesi konusunu ele aldık.” diyen Gates’e, Amerikalı bir gazeteci, “Radar *gemilerinin* Karadenizde nasıl konuşlandırılacağını” sormuş, bu soruyu, Gates, diplomatik bir dille “Bu konuda konuşmak istediğimden emin değilim!” sözleriyle geçiştirmişti.

“İki radarın Türkiye’ye yerleştirilmesi” ile, Amerikalı gazetecinin “radar gemilerinin Karadeniz’de nasıl konuşlanacağı” sorusu arasında, okur bir koşutluk olmadığını, NATO kapsamında, “Türkiye’ye yerleştirilecek iki radar” yanında, “radar gemilerinin *Karadeniz*’de nasıl konuşlanacağı” konusunun görüşüldüğünü de bize düşündürecekti.

“Gürcistan NATO’ya koridor” başlığı altında yayınlanan haberde, Devlet Başkanı Saakaşvili, Afganistan’a kuvvet sevki için liman ve havalimanlarını açmaya hazır olduğunu, ABD ve NATO birliklerinin Afganistan’a ulaştırılmasında ülkesinin koridor görevi görebileceğini söylemişti. (*Cumhuriyet*, 30 Ocak 2010.)

Karadenizde, NATO kapsamında radar gemilerinin nereye konuşlanacağı, aynı zamanda NATO savaş gemilerinin Karadenize konuşlanmasının da o ölçüde gerekli olacağı açıktı. Ankara’ya gelmeden önce, Gates’in gündeminde Irak ve Afganistan vardı. Afganistan, Saakaşvili’nin açıklamasında bir yönüyle açıklanmıştı. Ama “radar gemilerinin arkasında Boğazlar sorunu ve özellikle Montreaux Andlaşması” vardı.

O günlerde, görüntüde Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ, “Bize kimse Montreaux Andlaşmasını değiştiremez!” diyordu. Sonra Karadenizde, Başbuğ, karargah arkadaşlarıyla, gülerek birilerine sözlü mesaj ilettikleri renkli camda görüntülenecekti. Seyir halindeki savaş gemisinin koordinatları, Doğu Karadeniz kıyılarını gösteriyordu.

Zor bir konuydu Montreaux.

İkinci Dünya Savaşında, Hitler yanlısı Numan Menemencioğlu başbakanlığı döneminde, “Ems” ve “savaş taşıtı” tipi 13 Alman savaş gemisi Boğazlardan geçmiş, Kırım Yarımadası çevresindeki savaflara katılmıştı. Almanlar bu savaşta yenilgiye uğramış, tekrar boğazları geçerek Ege’ye çıkmak istemişlerdi.

Bu süreçte, İngiliz hükümeti 4, 9 ve 14 Haziran tarihlerinde Türkiye’yi Montreaux Sözleşmesinin 19. maddesini çiğnemek ve denetim yükümlülüğünü hafife almakla suçlamıştı. Türk hükümeti daha sonra bu tür geçişleri yasaklamıştı ama, Sovyetler, savaşta Montreaux Sözleşmesinin tam olarak uygulanmadığını ileri sürecek, Stalin, Potsdam Konferansında, Boğazların Türkiye ile birlikte korunmasını önerecekti. Daha sonra Stalin bu önerisiyle ilgili maddenin Konferans kararlarından çıkartılmasını istemişti. Yayınlanmayan bu maddeye göre, ABD, İngiltere, Sovyetler, Boğazlar sorununu ayrı ayrı Türkiye ile görüşecekti.

Gürcistan'ın Kuzey Osetya'yı işgale kalkışması, Rusya'nın askeri müdahalesine neden olduğu zaman, Karadeniz'de, Batum çevresinde NATO'ya ait olduğu söylenen ve insani yardım nedeniyle bölgede bulunduğu savlanan gemiler, yeniden Montreaux tartışmalarını gündeme getirmişti.

ABD Savunma Bakanı Gates'in, Karadeniz'de NATO kapsamında iki radar gemisinin nereye konuşlanacağı konusunu, görüşmek üzere Ankara'ya geldiğini, Amerikalı gazetecinin sorusundan çıkarmak olanaklıydı. Gates'in Türkiye'ye yerleştirilmesi konusunu görüştükleri iki radardan da ses çıkmaması, Odierno'nun tek gündemi Mahmur Kampının masaya yatırılmamış olması, yeni soruların üretilmesine neden olduğu gibi, yeni varsayımlara da yol açacaktı, açmıştı. Mahmur'u kapatmak karşılığında Irak sınırına iki radar konuşlandırmak istenmiş olması gibi.

Şunlar da eklenmeli: Lazkiye'de Rusya'nın Suriye'den kiraladığı deniz üssü ve Suriye'de dış bağlantılı ve dış destekli demokrasi adına sürdürülen silahlı, kimyasallı, katliamlı iç savaş.

Odesa'da Rusya'nın Ukrayna'dan kiraladığı deniz üssü, ve Ukrayna'da, Sovyetler Birliği'nin dağılmasından çeyrek yüzyıl sonra Lenin heykellerinin yıkılmasıyla başlatılan ve bir iç savaşa dönüşmesi hedeflendiği duyumsanan kanlı olaylar dizisi.

İki denizi birbirine bağlayan ve birbirinden ayıran İstanbul ve Çanakkale boğazları. Ve bu boğazlar üzerinde Montreaux mührü.

Bu mührü söktürmem diyen bir Genelkurmay Başkanı.

İşte "terörist" o...

Bir kez daha yineleyelim: 1991'de, Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ın telkini ve talebi doğrultusunda düzenlenen Terörle Mücadele Yasasının geçici maddeleriyle komünist örgütlenmeyi ve propogandayı yasaklayan 141 ve 142. maddeler ile dinsel örgütlenmeyi ve propogandayı yasaklayan 163. maddeler yürürlükten kaldırılmış, yani düşünce ve inanç özgürlüğünün önü açılmış, buna karşılık devletin varlığına ve ülkenin bütünlüğüne, laik cumhuriyete karşı örgütlü şiddet eylemleri "terör" suçu olarak kabul edilmişti. Terörle Mücadele Yasasında, "terör" "baskı, cebir ve şiddet, korkutma, yıldırma, sindirme veya tehdit" olarak tanımlanmış ve bu yöntemlerden biriyle, *Anayasada belirtilen cumhuriyetin niteliklerini, siyasi, hukuki, sosyal, laik, ekonomik düzenini değiştirmek*, devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğünü bozmak, devlet otoritesini zaafa uğratmak veya yıkmak veya ele geçirmek, temel hak ve hürriyetleri yok etmek amacıyla *bir örgüte mensup kişi veya kişiler tarafından girilecek her türlü eylemler* "terör" suçu olarak tanımlanmıştı.

Anayasada belirtilen Cumhuriyetin niteliklerini, siyasi, hukuki, sosyal, laik, ekonomik düzenini değiştirmeye yeltenenler, devletin ülkesi ve milletiyle bütünlüğünü bozmaya çalışanlar, devlet otoritesini zaafa uğratanlar, temel hak ve özgürlükleri yok edenler tarafından, "terörist" olarak tutuklanmıştı Başbuğ.

Mönüde: Darbe

Bitirirken bir kez daha yineleyelim:

Çoğu emekli 17 general ve amiralin bir gecede derdest edilerek tutuklanmasını, "Türkiye'deki siyaset ve toplumun evrimiyle" açıklayan ABD Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Crowley bu konuların *yeni olmadığını* söyleyecekti.

"Yeni" değildi kuşkusuz.

Gazetecilerin, Ergenekon odaklı davalar için, "Neden bugün, neden yedi yıl beklediniz!" sorusunu, Başbakan Erdoğan, "Türkiye, bu demokratik olgunluğa bugün ulaşmıştır. Buraya kolay gelmedik. Şartlar bugün olgunlaştı!" yanıtını vermişti. (*Cumhuriyet*, 3 Şubat 2010.)

Erdoğan, bu süreçte, kaç kefen giymiş, kaç beyaz gömlek çıkarmıştı! Çünkü, “Demokratik olgunluğa ulaşmak”, “şartların olgunlaşması” “kolay olmamıştı!”

Kısacası, şeriatçıların laikleri, tarikatçıların ulusalcıları “darbeci” olarak derdest etmek ve içeri atmak “demokratik olgunluk” olmuştu. Yedi yıl önce, irticanın ayaklanması olasılığına karşı Anayasanın ve yasaların yüklediği görevleri konuştukları savlananlar, ayaklanmaya hazırlanan irticanın “demokratik” kılıncıyla darp edilecekler, kürek mahkumu olmaya yargılanacaklardı. Buna da “olgunlaşma” denmişti. Doğal ki şemsiyede delik açılana kadar. Biri, bu “kumpas”ı diyene kadar. Yani “demokratik olgunluk” kumpasla sarmaş dolaş. Bir başka deyişle yolsuzluk, Tayyip’in aile evinin camlarında balkıdığı zaman, birden “tek devlet” olmadıklarını, “paralel devlet” olduklarını görüyorlar. Sayelerinde siyasal literatür yeni bir terim kazanıyor: Paralel Devlet.

Birkaç ay önce, Erdoğan, Gülen’e “Gel bu hasret bitsin!” sözleriyle aşıkane sesleniyordu! Oğlu, oğlu üzerinden kendi adı yolsuzluk dosyasında sarmalanınca, bir devletken, birden, iki devlet oluveriyorlar. Birbirleriyle düelloda iki devlet olarak sahne alıyorlar. Bir devlette iki devlet. Erdoğan’ın devleti, *avı*, Gülen’in devletinden kapmaya hazırlanıyor. “Av” ise içerde: Takvim’de “Balyoz”, gündemde “Başbuğ”...

Paralel devletin öteki yarısı, öteki yarısıyla kıran kırana. Erdoğan, Başbuğ’un sırtında Gökkuşağının altından geçmeyi planlıyor. Gökkuşağı: *Yüce Divan*. Kurtararak kurtulmak için mi, kurtularak kurtarmak için mi?

Yıllarca Ergenekon, Balyoz, Hasdal, Odatv gibi meydan savaşlarının astığı astık, kestiği kestik “Başkomutanı” Erdoğan, 17 Aralık (2013) yolsuzluk ve rüşvet operasyonunu, “en ahlaksız darbe girişimi” olarak niteleyecektir. Ne zaman? Davalardan yıllardır içerde yatanların, yargılanıp ağır cezalara mahkum olanların daha fazla mağdur olmamaları için Erdoğan’a çözüm önermeye gidildiğinde, Erdoğan, düğümlenen sorununun çözümünün gerekçelerini bulmakta geç kalmayacak kördüğüm olan davaları çözüm önerisinden, darbeler darpedecek, yolsuzluk ve rüşvet operasyonundan negatif bir “darbe” yaratacağı. Ama bunu, en azından kendi cemaatine hazmettirebilmesi için, açıklama Malezya’da yapılacaktı:

o

On yıldır ülkeyi bir yanıyla cehenneme, bir yanıyla zindana, bir yanıyla mezbahaya çevirmiş, Gezi’de yola boya ile “kahrolsun faşizm” yazan 13 yaşındaki ilkökul öğrencisini, “devletin malına zarar vermek” suçundan zorla (adamlı olarak) yargıç önüne çıkartmış olan Erdoğan, Malezya’da, “yeniden yargılama” tartışmalarını kendine kalkan yaparak, kendi günahlarını, “İçerde günahsız yatan çok kişi var!” sözleriyle veciz biçimde yıkamaya çalışmıştı.

İçerde “günahsız” yatan çok kişiyi, kendisine “darbe” düzenledikleri savıyla içeriye dolduran Başbakan, Erdoğan’dı. Her türlü “sahte ihbar mektupları, yasadışı dinlemeler, sahte delillerle tasarlanmış ve uyarlanmış bir kısım yargı mensuplarıyla”; kendisine darbe düzenlediği savıyla (buna 28 Şubat 1997 dahildir) onca insanı yıllardır içerde inim inim inleyen Erdoğan, şimdi, bu darbelerin, “sahte ihbar mektupları, yasa-dışı dinlemeler, sahte delillerle tasarlanmış ve uyarlanmış bir kısım yargı mensuplarıyla düzenlenmiş darbeler olduğunu”, “geçmişteki bazı yargılamaların özünde çok büyük soru işaretleri oluşturduğunu net olarak gördüklerini” söyleyerek, bu kanıtları, oğluna ve kendisine uzanan (17 Aralık 2013) yolsuzluk ve rüşvet operasyonunun, “sahte ihbar mektuplarının, yasa-dışı dinlemeler ve sahte delillerle tasarlanmış ve uyarlanmış” bir “darbe” olduğunun kanıtları yapacaktı.

Tayyip Erdoğan, Malezya’da, kaldığı otelde, beraberinde getirdiği basın kişilerine yaptığı açıklamada, Ergenekon, Balyoz, Hasdal, Odatv hukuk-dışı, insanlık-dışı uygulamalarından oğluna ve kendisine bir samur kürk çıkarmayı da ihmal etmemişti.

Biz de itiraz etmiyor, burada bir kez daha yineliyoruz Başbakan Tayyip Erdoğan’ın bu sözlerini:

“1,5 aylık süre içinde demokrasimize yönelik en büyük, en ağır ve aynı zamanda en ahlaksız darbe girişimine tevessül edildi. 17 Aralık, Türkiye’nin demokrasi ve hukuk tarihine kara bir leke olarak geçti. Bu komplo, hazırlık aşaması, uygulama şekli, içerden ve dışardan aldığı destek ve talimatlar boyutuyla *tüm darbe girişimlerini geride bırakmış, miladı, devlete ve demokrasiye yönelik ihanet hareketi olarak kayıtlara geçmiştir.* (Cumhuriyet, 15 Ocak 2014.)

24 Ocak 2014, Ankara